

ALKONYI ÁLOM

Alkonyi fényben fürdik az erdő,
harmat ezüstje pírba' rezeg.
Elhal az élet... Messze a lengő
lombokon édes énekesek.

Ott, hol az alkony biboros árnya
erdei szélen pázsitot ér:
álmom alakja kél a homályba,
karja kitárul, ajka beszél.

Vágy a szemében... integet... arcán
pír szalad át... a hangja remeg:
„Én vagyok álmod, jöjj ide hozzám,
nyujtsd ide ajkad, add a kezéd“...

Két karom én is esdve kitárom,
futna a lábam nyíl-egyenest —
de szakadék áll, szegve futásom,
Téged elérnem, jaj, nem ereszt.

„Hát csak a szived nyujtsd ide által,
illan az élet, éje közel,
lengve nyomomban éjszaka járdal
és beterít majd, árnya föld el...“

S gyászlobogóként jönnek az árnyak
és betakarják hóalakod...
Tünik a sűgár, est köde árad,
zúgnak a szélben éji dalok.

Könnyeid égnek át a homályon,
csöndben a kebled búja remeg,
két karom esdve, vágyva kitárom —
közbül a mélység, — nem mehetek.

S míg keseregve bűg a beszédünk,
sírva szívünknek sóhaja kél:
Holt-haloványan árnyba enyészünk,
gyásztakaróként föld be az éj.